

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ
ХРИСТОВАТА
ВЪЗРАСТ

- Какво мислиш да правиш днес, Момченце?

Костенурката заведе този въпрос на мъничкото гетенце, което си подскочаше пред екрана на стария телевизор. Там се прожектираха кадри - снимки и клипчета - от ранните му бебешки години.

- Днес... ще гледам детско! - възкликна ведро неукротимият палавник и отиде да се загледа във видео касетите, наредени на един рафт в страни. Извади една конкретна и каза: - За момченцето и момиченцето!

- Това си го гледал доста пъти. Защо вместо да гледаме касетки не излезем да се разходим? - предложи Костенурката и погледна към екрана. Там сега се прожектираха първите черно-бели снимки на гетенцето, от дните след раждането му, които по едно време се бяха считали за изгубени. - Знаеш ли, приятелю, ти може и да не помниш, защото си бил твърде малък, но още когато ти се роди аз дойдох при теб и те поканих на Приключение. Мисля, че вече си достатъчно голям, за да тръгнем на него.

- Да! - извика ентусиазирано Момченцето и започна да подскача! - Искам на Приключение! Къде ще е то? Колко дълго ще е?

- Ще е на много места. И като за начало ще е, да кажем, за около 33 години.

- Да тръгваме!

Момченцето си облече най-хубавите грешки и излезе от дома си.

Костенурката тръгна неотлъчно до него.

Едвам озовали се на прага, още щом поеа по първата алея, гетето усети, че зад тях имаше някакво друго присъствие. Обърна се и видя негалец силуети - множество хора, някои от които с разпознаваеми лица. Централна на тях беше една хубава, ведра на вид дама, а около нея имаше и много други мъже и жени, които притежаваха сходно излъчване. Имаше обаче и някои по-начумерени, а и такива - като например мъжът, вървящ редом до жената - които колкото стряскаха, толкова и радваха Момченцето.

- И те ли ще дойдат с нас на Приключението?

- Разбира се. Не искаш да сме съвсем сами, нали?

- Не - поклати глава гетето. - С повече хора е по-весело!

Продължиха да вървят по алеята, но още на първите стъпки Момченцето потрепна и се спря. Пак извърна леко глава назад, към другите хора, и изрече тихо и несигурно:

- Ама единият от тях май се отказа още в началото.

- Не се е отказал. Просто реши да стане невидим и да ни превари - увери го костенурката.

- Интересно. Не съм срещал невидими хора до сега - каза гетето, като пак тръгна напред.

От едно заведение отстрани се чу музика, а от следващото - друга. Затова и Момченцето извади от джоба си своя уокмен и рече:

- А сега ще си пусна касетка!

- Няма лошо, забавлявай се. Пътят ще е дълъг.

Детето си сложи слушалките и започна да се наслаждава на една от любимите си песни. Но бързо ги свали, когато нов трепет премина през

тялото му и го накара пак да се спре, да се обърне назад. Да присвие някак колебливо очички и да рече:

- Май още някой стана невидим. Този път беше жена.

- Така е, и тя вече е пред нас.

- Защо отиват пред нас чак когато се научат да бъдат невидими? - почуди се Момченцето. - Могат да ни настигнат и преварят по всяко време.

- Хм... Сложен въпрос. Още си малък, за да разбереш, но като пораснеш, ще ти кажа.

Детето въздъхна. И пак тръгна. По светли и тъмни тротоари, през паркове и алеи. Неусетно разходката се измести към други квартали на големия град. Но на Момченцето сякаш това не му беше достатъчно...

- Няма ли да отидем и някъде другаде? - попита то.

- Има време. Защо, нетърпелив ли си?

- Много! - отвърна детето, но изведнъж изражението на лицето му се смени към по-несигурно. - Всъщност... не знам. Нещо ми се струва, че не съм съвсем за това Приключение.

- Откъде пък дойде тази неувереност?

- Не знам... Просто... нещо ми стана. Разколебах се.

- Послушай пак малко музика и ще се разведриш.

Детето се съгласи. Тъкмо се направи да изпълни заръката на Костенурката, когато ненадейно онзи познат полъх премина през него и пак го накара да се спре. Пак да погледне назад.

- Достатъчно взеха да стават невидимите - констатира той с въздихание.

- Но пък и видимите стават повече, забелязваш ли? - подметна костенурката.

- Да, така е - кимна Момченцето.

Пъхна ръка в джобовете си и този път извади от там един дискмен. Наслади се на някои много приятни песни, докато междувременно около него обстановката продължи да се променя - улица след улица, градинка след градинка... ден след ден, нощ след нощ. Влечение след влечение.

И Момченцето започна да се чувства все по-различно. Някак променено.

А промяна той забеляза и във външния си вид, когато по едно време се загледа в отражението си във витрината на един магазин, тъкмо когато вече слушаше музиката от един MP3 плейър.

- Какво ми е станало? Това не съм аз - рече.

- Не си ли? Че кой е тогава?

- Хм... - замисли се Момченцето, а колкото повече гледаше в отражението на онзи млад тийнейджър пред себе си, толкова повече осъзнаваше, че Костенурката беше права.

Това си беше той, просто вече не беше Момченце. Беше Момче.

- През цялото Приключение ли ще се променям? - попита младежът, като междувременно пак тръгна напред заедно със своя верен другар.

- Разбира се. Не се ли променя всичко наоколо? Я гледай, най-накрая можем да излезем и извън града, както ти искаше. И да посетим други места - рече

Костенурката и посочи една алея, която, действително, извеждаше сред китната зеленина в покрайнините на населеното място.

С новопоявил се ентузиазъм Момчето забърза крачката си натам. Докато се усети се озова на някак по-различно, по-горещо място.

- Тук много ми харесва! - възкликна младежът. - Бих дошъл пак! Казвали са ми, всъщност, че имам корени на това място.

И така, Момчето и Костенурката вървяха ли, вървяха из новата за изследване местност, а на моменти дори се качиха и на лодка и плаваха - но скоро се върнаха в предишния познат град. Твърде интересно им беше обаче да я посетят отново - и го сториха.

На моменти на Момчето отново му се доглеждаха и филми - затова през Приключението си из познати и непознати земи той и Костенурката се отбиваха през някое и друго местенце, където имаше богат избор на DVD-та и Blu-Ray дискове, на разнородни компютри, флашки и други средства за гледане на дигитални формати.

Междувременно младежът продължи да усеща и други осезаеми промени около и в себе си - някои твърде радикални. А с някои от тези промени дойде и гъжд - по-силен от онези гъждове, които бе познавал преди. И пътят, по който вървеше, винаги беше съвсем гостоприемен, на моменти даже градуираше в толкова стръмен, че на Момчето му бе трудно да го катери.

Накрая обаче винаги отново идваха и слънчевите мигове и равните улици.

До моментът, в който още един от хората зад Момчето не стана невидим.

- Този път сякаш го усетих предварително - рече той, с въздишка, гледайки към групата от хора, които неизменно го следваха. - Предполагам, че съм започнал да научавам похватите на Невидимото. Дали да не усвоя и аз тази техника?

- С времето ще я усвоиш дори без да се опитваш - но няма за къде да бързаш, към момента света тепърва очаква да те види.

Момчето кимна. Отрони още една въздишка и тръгна напред - по новите склонове и неравности, по какви ли не котловини и депресии; понякога - по ярките лъчи на слънцето, понякога - по безмилостните капки на гъждовете.

Въпреки очаквано съпътстващите пътуването моменти на неувереност и несигурност, героите стигнаха до нова местност. Тя толкова се хареса на Момчето, че то после дори пожела да посети отново и нея.

Пътищата, през които преминаха, ненадейно ги срещнаха с други интересни и донякъде неизследвани от други хора неща. Младият мъж разви необичайно зрение, което му позволи с любопитство да изучава не само онова, което се намираше пред него, а и някои компоненти, които се развиваха под него, в земята.

Небесата също станаха неустоим обект на желание за Момчето - той все повече и все повече копнееше да се понесе и сред тях. Именно така по едно време двамата с Костенурката попаднаха на интересна летателна машина, паркирана в покрайнините на познатия им голям град, към който винаги се

Връщаха. Колкото уверен, толкова и с колебание, младежът се качи на нея заедно с Верния си другар и за първи път се изстреля нагоре, из висините. Неусетно се понесоха към много по-далечна местност. Усещането, което тази част от Приключението донесе у тях им даде устрем и копнеж за дори още по-далечни дестинации. Започнаха да се подготвят за тях веднъж щом отново се върнаха в родния си край - като междувременно се отбиха и до едно по-близко местенце, което само още повече засили жаждата за пътешествия.

В седмицата преди заминаването към избраната по-далечна дестинация обаче, тъкмо когато Момчето и Костенурката вървяха към летателната машина, през тялото и душата на младежът отново премина... полъхът.

Той погледна назад и за сетен път въздъхна.

- Защо им е да стават невидими? Особено онези, които са тъй ярки, когато са видими...

- А дали не са дори още по-ярки, когато са невидими? - Костенурката отговори с въпрос. - Помниш ли, че ти бях обещал да ти обясня защо силата им всъщност нараства, когато вече простото човешко око не ги вижда? Е, мисля, че вече си достатъчно голям, за да разбереш. Но първо се приведи и погледни натам, моля те.

Костенурката посочи близкото езерце, покрай което двамата преминаваха. Момчето изпълни заръката и се приведи над него, поглеждайки към водата. Съзря отражението си и, макар и да не установи твърде голяма разлика с преди, улови нещо...

- Продължавам да се променям - рече той. - По-бавно от преди, но продължавам.

- Именно. Вече си Мъж. Ден след ден, година след година, десетилетие след десетилетие - ти се променяш. И ще се променяш винаги, както всичко и всеки около теб. Така се променят и онези, които се научават да са невидими. Случва се нещо подобно на това да се потопиш из дълбините на езерото. Отначало отражението ти е пред теб, но веднъж щом се доближиш и слееш с него, веднъж щом започнеш да слизаш надолу, постепенно загубваш не само него, а и усета си, че имаш такава. Накрая, когато си съвсем на дъното, не виждаш почти нищо - до момента, в който бъдеш повлечен от същинския мрак в сърцевината му. И тогава се оказва, че мрака за едни е светлина за други, които са си я заслужили. Така някои от станалите невидими получават свойства, за които не са предполагали, че съществуват.

- Някои? Значи не всички невидими могат да отидат пред мен?

- Не. Някои, които, съзнателно или не, са пожелали друго, накрая не само стават невидими, а и изостават много повече от останалите за теб.

- Аз от кои ще бъда?

- Този отговор го знаеш само ти.

- Не съм сигурен дали го знам...

- Сега може и да не си сигурен, но един ден ще бъдеш... - рече костенурката, пое си въздух и рече: - Да се връщаме на пътя си. Предстои ни едно от най-незабравимите изживявания в Приключението.

Мъжът кимна и тръгна с него по пътя към летателната машина. Полетяха из висините с нея и този път летяха по-дълго от всякога - в посоката, за която отдавна се подготвиха.

А щом стигнаха там им предстоеше още летене - в компанията на тишина или на още приятна музика от смартфона на Мъжът. Още вървене, още пътуване... Срегнаха удивителни нови склонове - макар и не твърде стръмни. Още много бури - макар и не твърде силни. А с всеки изминал ден там, Мъжът все повече и повече се оглеждаше около себе си и отваряше все повече и повече очите си, за да попие възможно най-много от същността на този, едва ли не, друг свят.

Както бе казала Костенурката - наистина не забравимо.

Мъжът не очакваше, че когато накрая отново се върне в родния край, всичко ще се промени по един от най-радикалните начини до момента. Озвал се на една конкретна точка в познатия голям град, тъкмо когато осъзнаваше по какви завладяващи начини все още беше способен да разучи дори самият него... той изведнъж се почувства почти като вкаменен. Можеше да се движи, но не твърде бързо. И не можеше, буквално не можеше да напусне огражденията на града.

- Какво е това? Защо градът се превърна в такъв ши*ан затвор!? - напрежението, с години нараствало у него, избиваше по невиждани начини.

- Внимавай какви гуми използваш, приятелю - някак си Костенурката оставаше спокойна. - Не позволявай на другите да отсъдят грешно за теб само заради някакви изблици на неправилно поведение. Прави обратното - дори в оковите на затвора.

Мъжът въздъхна. Продължавайки да се мъчи да върви, той започна да се опитва да възвърне самообладанието си - и да го покаже на хората около себе си, дори в този полудяващ свят. Накрая всъщност го показа по неподозиран дори от самия него начин. Като започна да разказва на себе си и на онези около себе си... истории. Не че и преди не го бе правил - тази му страст датираше от най-ранните етапи на съществуването му и винаги щеше да е част от него. А начините, които с времето сам откриваше, за да разказва тези истории, малко или много обогатиха онова, което тъй или иначе бе част от него.

Шепнейки тези истории из групите на объркания си път, Мъжът постепенно се откъсна от оковите си. А бягството от затвора, макар и с времето засилващ се докато на пръв поглед изглеждаше като разхлабващ се, отприщи у него още по-неподозирана енергия за разлистване на приключението. С летателната машина и с какви ли не други машини, а и с още доста ходене, в компанията на още толкова много музика и какви ли не аудио-визуални продукти, заливащи го от всички страни, все по-зрелият пътешественик посети отново някои познати местности, а някои съвсем нови дори изучи за първи път.

Колкото повече обикаляше, толкова повече Мъжът откриваше неизменната връзка между всички тях и между другите, посетени преди -

хората. Хората на миналото, хората на настоящето и хората на бъдещето, създаващи общности за добро или за зло, изграждащи и рушащи с един замах.

Така, обграден от какви ли не спорни, но и внушителни условия и фактори, Мъжът достигна и до тридесет и третата година от Приключението.

Навлизайки в следващ етап, той взе решението отново да посети първото, което бе видял извън пределите на родното - онази местност, от която имаше корени. А щом в последствие се върна и от нея, след миговете на бурно плаване и трепетно летене, той отново се озова в същия онзи познат град. На върхът на поредното стръмно възвишение в покрайнините, което тъкмо бе изкачил, като за да наблюдава колкото изящният, толкова и потискащ пейзаж около себе си. С прекрасната музика от плоча, носеща се отнейде.

- Още си с мен, нали? - тъкмо тогава устните му ненадейно отрониха тези слова. - И не си просто един заблуждаващ изкуствен интелект?

- Да, тук съм - Костенурката отговори, все така намираща се непосредствено до него. - И не, не съм изкуствен интелект, разбира се.

- Не искам да си тръгваш, моля те. Никога - рече трепетно Мъжът.

- Знаеш, че не е възможно да си тръгна. Но пък гали знаеш, че през цялото време аз и ти не бяхме сами? И нямам предвид всички онези видими и невидими, които са около нас.

С разчувствано изражение Мъжът се загледа в хоризонта. По цялото му тяло още се лееше потта от последното неуморно пътуване. Жилите му още пулсираха от чувствата, изпитани по време на него - и много преди него.

Сълзи бликнаха в очите му.

- Защо плачеш? - попита го Костенурката.

- Защото... защото... - прошепна той. - Защото *знам*. Отговорът на твоя въпрос е... *знам*. И именно затова се чувствам така, че да искам да се разплача. Просто защото... *знам*... и това е... това е толкова невероятно, че няма как да се опише дори с най-силните слова. Няма как да бъде изразено с думите на най-запленяващия роман, нито чрез най-прелестната песен, няма как да бъде изиграно на сцената дори с най-забележителната актьорска игра, нито пък да бъде пресъздадено в какъвто и да е вид творчество. Затова не си мисли, че претендирам, че и в момента го предавам правилно на теб, мой верен приятелю. Невъзможно е да го предам. Но... но да го чувствам... и да *знам*, че малко или много винаги съм го чувствал... и че всичко, през което съм преминал, дори и в онези немалко мигове на крайна несигурност в себе си или в останалото около себе си... малко или много винаги ме е водило към него... ах... това... това е незаменимо...

- Прекрасна реч, мило пораснало и все още растящо Момченце - отвърна доволно Костенурката. - Приключението те научи на това-онова. Но гали към момента си наясно накъде искаш да поемеш? Знаеш ли какво да правиш с това твое Приключение... сега?

Мъжът, все още със сълзи в очите, погледна в една конкретна посока. Пое си въздух и рече:

- Сега ще...